

Kapitola 1

Akvin dřevorubec

384 let po Vpádu, Attarmie

První věc, kterou si malý Akvin pamatoval, bylo světlo. Zářilo tak, že musel přivírat svá malinká očička. Žena, která se nad ním skláněla, a ze které vyzařovalo to světlo, byla nejhezčím tvorem, jakého kdy spatřil. Cítil k ní takovou úctu, jakou jen může dvouleté dítě k někomu cítit. Pak ho vzala do náručí, celý svět se naplnil hudbou a on prozřel. Začal si uvědomovat své tělo, začat cítit teplo a pohodlí, které z ženy vyzařovalo. Viděl zeleň listů, viděl paprsky slunce, jak dopadají na obrovský hvozd.

Viděl elfy, spoustu elfů, jak zpívají, a svého otce, který tam stál tak hrdě, jak ho nikdy poté už nespatriil. Ptáci zpívali a on věděl, že vše se děje jen kvůli němu. A lesní zvěř též stála poblíž toho pahorku. A nádherná žena mluvila, měla medový hlas, který se zpěvavě nesl lesem. Pak ho položila zpět a on prvně v životě pocítil lítost. Samozřejmě, že dřív plakal, spíš řval, ale teď to bylo vážné. Začal nathovat a ta nádherná bytost se k němu otočila, pohladila ho po ochmýřené hlavičce a něco mu pošeptala. Bohužel si nikdy nebyl schopen vybavit co, ale smutek tehdy to slovo zažehnilo.

Prozření vyprchalo stejně, jako přišlo, a Akvin se opět ponořil do dětské blažené nevědomosti, ale nikdy ne zcela. Od té doby se učil všechno velice rychle. Byl šikovný a už jako čtyřletý nad problémy vážně přemýšlel.

Odmalička chodil s tatínkem do lesa. Jeho otec byl dřevorubec a měl ve hvozdu své, jak tomu říkal, pozemky. Místa, kde se lesní duchové uvolili, aby staré a nemocné stromy kácel. Někdy směl i mladé, ale jen zřídka. Způsob, jakým se tatínek dorozumíval s lesními duchy se Akvin také naučil velice brzy. Byly to rituály. Elfi rituály. Na malé cínové mističce se spalovaly bylinky a v dýmu, který z nich vycházel, se hledaly symboly a znaky.

„To k nám promlouvají Bohové přírody a duchové lesa, synku,“ poučoval Akvina otec a chlapec chtěl mít brzy svou vlastní mističku.

Nejvíce se ale Akvin těšil na návštěvy města. Sarakesh byla spíše vesnice, ale pro kluka ze samoty to bylo město plné barev, krámků a vynálezů. Když mu bylo šest let, dal mu tatínek zlaťák, aby se po městě porozhlédl a něco si koupil. Malý Akvin věděl, že zlaťák je hrozně moc peněz a umínil si, že ho neutratí za zbytečnosti. Rozhodně ne celý. Za attarmijský zlaťák, zlatý tar, by dostal deset stříbrňáků, stříbrných tarů, a za každý z nich by dostal deset měděných tarů. Věděl, že bochnik chleba stojí dva měděné tary a cukrová vata, kterou mu otec kdysi koupil, jenom pět měděných tarů. To znamená, že by si mohl koupit ..., no hrozně moc vaty.

Ale Akvin byl hodný kluk, chápal cenu peněz a řekl si, že když má svůj zlaťák utratit, tak to musí být za něco speciálního. Nejvíce ze všeho si přál knihu. Vždycky toužil naučit se číst, ale také věděl, že ceny knih se pohybují tak vysoko, že by s tatínkem museli rok držet hladovku, aby na ni měli.

Otec uměl trochu psát i číst a základy se Akvin naučil. Přišlo mu úžasné, že by mohl v listech hledat příběhy o

hrdinech a dracích, že by mohl svou představivost podpořit něčím, co vymyslel někdo jiný. Samozřejmě mu otec často vyprávěl a Akvin si představoval sebe jako čaroděje, který loví prašivé orky na jihu, nebo jako rytíře v zářivém brnění, který se sám neohroženě staví do cesty Rudé Ruce, velkým a nebezpečným trolům z jižní sopečné oblasti.

Bloumal po městě a hledal ten správný obchod, něco, co ho praští do očí, jen to uvidí. A pak to opravdu uviděl. V boční ulici od náměstí byl mečíř a mečíř znamenal spoustu nebezpečných hraček pro budoucího velkého válečníka, jakým se chtěl Akvin jednou stát. Rozhlédl se, jestli ho nevidí otec, a pozvolna vystoupal po třech schůdkách do malého obchodu.

Naskytl se mu úžasný pohled. Nikdy zde nebyl. Když otec potřeboval něco opravit, domluvil se se svým přítelem kovářem Pertem. Tahle malá místnost byla splněným snem každého dítěte. Ačkoliv většinu zbraní by řada šestiletých chlapců ani neuzvedla, Akvin byl syn dřevorubce a měl sílu.

Procházel regály. Blízko dveří byly halapartny, cepy a kopí. Některá lovecká, jiná přesně taková, jaká nosili sarakeshští strážníci. Po pravé straně se nacházely sekery všech možných tvarů i velikostí. Akvin se v sekerách vyznal a zamířil k nim. Pořádně si je prohlédl, ale stále nemohl pochopit, k čemu by byla dřevorubci sekera, která má ostří na obou stranách.

Malý kluk slídící obchodem přilákal prodavače. Byl to veterán z mnoha bojů, starý dobrodruh, který se zde rozhodl usadit. V jedné šarvátce přišel o oko a nikdy nevěřil čarodějným náhražkám, i když by si je svého času mohl dovolit. Proto jeho levé oko překrývala černá páska. Měl šedivé vlasy i vousy a ruce se mu trochu třásly. Ač byl opravdu velice starý, těžko byste hledali lepšího odborníka na zbraně, než byl starý Elkharus da Sarakesh.

„Mohu ti být nějak nápomocný, chlapče?“ otázal se ho-

cha.

Akvin se nejprve lekl, protože vůbec neslyšel prodavače přicházet. Řízl se trochu do prstu o ostří sekery, po kterém právě přejížděl. „Ne, pane, jen se koukám,“ odpověděl tiše.

„Těžká dvoubřitá válečná sekera,“ chytil prodavač sekeru do rukou a vytáhl ji z držáku, „Původem z Mudgaru, tamní barbaři se v sekerách vždycky vyžívali. Je trochu neohrabaná, ale napáchá dost škody,“ švihl sekerou vzduchem, těsně minul regál s meči se zahnutou čepelí.

„Je krásná,“ zamumlal Akvin.

Prodavač jí zasunul zpět do držáku a podíval se na chlapce: „To opravdu je. Ty jsi zvláštní hoch. Kolik že ti je let, chlapče?“

Akvin se usmál: „Je mi šest, pane,“ a podpořil to vztyčením šesti prstů.

Prodavač se musel taky usmát: „Ale ty nejsi z vesnice, že ne?“

Sarakesh měla přibližně tisíc obyvatel. Od vidění se zde znali téměř všichni a Elkharus věděl, že každé dítě se dříve či později zajde podívat do jeho obchodu. Přesněji každý chlapec.

„Nejsem,“ odpověděl Akvin, „pocházíme s tatínkem ze samoty u hvozdu.“

Prodavač pokýval hlavou. Chvíli mlčel a díval se na Akvina. Ten, protože si myslel, že mu chce mečič něco říci, klidně čekal.

„Chtěl sis něco koupit?“ zeptal se po chvíli Elkharus.

„Ano pane, ale nevím, kolik co stojí,“ trochu se zastyděl, když dodával, „neumím číst číslice.“

Elkharus de Sarakesh měl slabost pro zvědavé chlapce. Sám si moc dobře pamatoval, že býval také takový. Než se mu dostal do ruky otcův meč a zbroj. Než se vydal za dobrodružstvími a než opustil všechny, kteří ho milovali. Být hrdinou je někdy těžké.

Trochu si povzdechl.

„Kolik chceš za svou zbraň utratit?“ zeptal se, protože věděl, že šestiletý kluk u sebe nebude mít stovky zlatých, ale pravda je, že tenhle klučina si u něj právě vydobyl velkou slevu.

„Jeden zlatý tar, pane,“ odpověděl Akvin.

Elkharus to očekával, vlastně tím ten malý človíček předčil jeho očekávání. Už dávno věděl, co tomu chlapci prodá, nastal čas, aby se z hochy začal stávat muž a k tomu potřeboval jedinou malou věc. Svůj první nůž.

Akvin následoval prodavače až k velkému dubovému pultu a starý mečíř zpod něj vytáhl dvě bedny plné nožů a dýk. Byly zde dlouhé i krátké, válečné i užitkové, byly zde zdobené a nepochybně drahé, i docela obyčejné. Čekal, že prodavač ukáže na dřevěný nožik, kterým by si Akvin nedokázal uříznout ani krajíc chleba, ale Elkharus vytáhl krásný nůž s postříbřenou stěnkou. Na spodní straně čepele měl vyryt symbol Sarakeshe, malé „s“ s korunkou. Akvinovi vždycky připomínal hada.

„Bude tvůj za pouhých devět stříbrných. Tedy jestli ho chceš,“ řekl prodavač.

Akvin by si stejně jiný nevybral. Malou chvíli uvažoval, zda chce takto utratit otcův zlaťák, ale o ještě menší chvíli déle už vycházel z obchodu s nožikem za opaskem.

Elkharus pozoroval hochy, jak odchází, a uvažoval, zda se do krámků za několik okamžiků nevrátí rozzuřený otec. Stejně tak se mohlo stát, že otec chlapci nůž zabaví a za týden se tu objeví a pokusí se mu ho prodat. Elkharus znal své zbraně. Na druhou stranu, ta dýka vypadala, jako by k tomu chlapci patřila a on k ní. Pak se sám pro sebe zasmál a usmyslel si, že dneska hospodu vynechá a půjde trochu provětrat kobylu a starý luk.

Stejně jako mají dospělí vliv na děti, mají i děti vliv na dospělé.

Akvin neměl kamarády. Vlastně je ani nemohl mít. Nikde poblíž jejich srubu žádní jiní lidé nežili a do města jzdili jen jednou měsíčně, když pokáčeli dost stromů. To zapřáhli Oru, jejich věrnou starou kobytku, do povozu a sjeli dolů sjednat obchod. Většinou to netrvalo nijak dlouho a už byli zase zpět doma, kde svazovali klády k sobě a posílali je po říčce dolů do Sarakeshe.

Protože byl Akvin tak osamělý, stal se jeho přítelem nůž, který si koupil v mečířově krámu. Byl to užitečný přítel, pomáhal mu na každém kroku a Akvin se mu odměňoval tím, že se o něj staral. Na chlapcově noži nebyl nikdy ani náznak rzi. Vyrobil mu pochvu z kančí kožešiny a pečlivě ho chránil před strastmi počasí.

Akvinův otec Kerga byl prostý muž. Chápal, že jeho chlapec by potřeboval být více mezi lidmi, ale měl strach. Strach, že mu ho vezmou. Strach, že hochu neuchrání před attarmijským čarodějným systémem.

Každý občan v Attarmii, což byla země, kde Akvin s tatínkem žili, byl povinován nastoupit na Čarodějnou Akademii, pokud projevil alespoň ždíbec talentu. Oproti jiným zemím tedy mnohem více občanů císařství, neboť Attarmie císařstvím byla, uměla alespoň trochu kouzlit. Veškerá hierarchie v této zemi závisela na tom, jak byl kdo schopný čaroděj. Magické kruhy, kolem nich se to všechno točilo. Téměř polovina obyvatel Attarmie splnila podmínky pro získání alespoň prvního, druhého kruhu a šla se věnovat jiným věcem. Ti, kteří školu vyšli a rozhodli se stát vesnickými čaroději či pomocnými čaroději, mívali pátý kruh. Vyšší kruhy pak měli ti, kteří se stali čaroději z povolání. Ti, kteří se rozhodli zasvětit svůj život císařství. A toto rozhodnutí učinila i Akvinova matka.

Poleanor byla nejkrásnější ženou na celém světě, tedy alespoň podle Kergy. Byla daleko mocnější než on, ale nikdy se nad něj nepovyšovala. Zamilovali se do sebe před deseti lety a Akvin se jim narodil čtyři roky nato. Nikdy se

ale nevzali.

Poleanor byla mocná čarodějka a její slovo mělo velkou váhu v celém císařství. Přesto se vždy vracela domů za svým mužem a doma nepoužívala kouzla. Vše dělala přirozeně a vypadala, že si to moc užívá. Akvinovo narození ale mnohé změnilo.

Stala se tajemnou. Mlčenlivou, zamyšlenou a podle Kergy si nikdy na Akvina neudělala tolik času, kolik by si zasloužil. Říkala, že jednou Akvinovi všechno vysvětlí, až bude starší, ale nikdy se k tomu nedostala. S Kergem se v té době často hádali a největší hádka byla právě v den, kdy od nich odešla navždy. Tehdy se Kerga dozvěděl pravdu a ta ho tak vyděsila, že se neudržel a čarodějkou ze svého srubu vyhnal. Dodnes toho litoval a často, když byl Akvin v lese, nebo když spal, Kerga plakal.

Když se nevracela (Akvinovi byl necelý rok), vydal se Kerga do vesnice za sarakeshským čarodějem, ale ten mu odmítl cokoliv říci. Nechal tedy Akvina v rukou svých nejlepších přátel, elfů z hvozdu a vypravil se až do daleké Attary, hlavního města, a tam po týdnu dohadování, urgování a několika planých výhrůžkách zjistil, že Poleanor zemřela při misi na dalekém Mudgaru.

Nechal potom Akvina posvětit u elfů a zapřísahal se, že ho nikdy do Akademie nepustí. Sám tam nebyl, jeho rodiče a elfové ho uchránili.

*

Elfové byli skutečně jejich jedinými přáteli. Nepřicházeli často, ale Akvin se na ně vždycky těšil. Občas Lesní lidé chodili do Sarakeshe pro zboží, které jim les poskytnout nemohl, a vždy se zastavili u Kergova srubu. Tam strávili s Akvinem a jeho otcem noc plnou zpěvu a příběhů.

Když už byl starší a probudil se včas, aby viděl elfy ráno odcházet, doprovázel je Akvin až tak hluboko do lesa, jak

se odvážil. Chodili rychle a stromy jako by jim uhýbaly z cesty. Nemlátily je větve a ani pod nimi žádná nikdy nepraskla.

Navíc mu jednoho dne dali elfové věc, kterou později miloval skoro stejně jako svůj nožík. Elf Wellet, krásný zlatovlasý mládenec, který úžasně hrál na loutnu, slíbil tehdy večer Akvinovi, že mu také udělá hudební nástroj. Když pak doprovázel Akvin elfy do lesa, byl trochu rozmrzelý. Myslel si, že Wellet na svůj slib zapomněl, ale mýlil se.

Když už se chtěl rozloučit, že už si dál jít netroufne, Wellet se na něj usmál a pokynul mu, aby zůstal. Pak přistoupil k mohutnému stromu a ponořil do dřeva pozvolna prsty. Kůra v místě, kde se jí dotkl, jako by zkapalněla a pustila ho dovnitř. Za chvíli měl elf obě ruce ve stromě. Chvíli něco zpěvavě pronášel ve své řeči a Akvin věděl, že to byla zpráva, kterou předával tomu stromu. Pak vytáhl ruce opět pomalu ven a držel v nich úžasnou, hladkou flétnu. Usmál se na Akvina a beze slova mu ji předal. Elfové nikdy nebyli příliš výřeční.

Akvin shledával elfy mocnými, tajemnými a krásnými. Nikdy se neurazili, když měl příliš otázek a nebáli se říci: „To nevíme, chlapče,“ nebo „Na tohle ti nemůžeme odpovědět, je to tajemství našeho lidu.“

Akvin věděl, co to je tajemství, a tak se dál nevyptával.

Zkrátka elfové byli prostě nádherní. Malý zvědavý chlapec se na ně těšil a byl vždycky moc rád, když přišli.